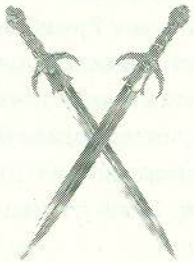
1

На околицях королівства мого батька розташувався військовий табір вампірів. Чорні верхівки наметів нагадували бурхливі хвилі океану. Здавалося, вони простягалися на багато миль, зливаючись із червоним горизонтом, — небом, що розкинулося над Ревеккою, королівством вампірів. Так було від мого народження. Подейкували, що небосхил прокляла богиня підземного царства Діс, яка попереджала про зароджене там зло. Зло, що почалося з Кривавого Короля. Однак, на превеликий жаль, для Кордови червоне небо було таким завжди, тож нічого не віщувало, коли вампіри розпочнуть своє вторгнення.

Вони з'явилися минулої ночі на заході від кордону, ніби подорожуючи з тінями. З того часу все навколо стихло й завмерло. Здавалося, від присутності вампірів застиг увесь світ — навіть вітер ущух. Я знервовано чекала між деревами, лише за кілька кроків від першого ряду наметів. Мені здавалося, що це кінець. Чоловік позаду мене стиснув своїми довгими пальцями мої плечі.

Чутки вже давно передували появі вампірів: їхній король зрівняв із землею Джолу, спустошив Елін, захо-

пив Сиву й спалив Літу. Не хотілося навіть *згадувати* це ім'я — Адріан Александр Василевс. Дев'ять Домів Кордови рухнули один за одним, а вампіри досягли тепер меж нашого королівства. І замість оголосити війну мій батько, король Анрі, зажадав аудієнції з ними.

Він хотів домовитися з Кривавим Королем.

Це рішення спантеличило людей. Одні радше бились, аніж підкорилися пануванню цього чудовиська. Інші ж сумнівалися, чи проміняв би мій батько смерть на полі бою на таке життя?

Принаймні в бою була істина. Ти або переживеш цей день, або загинеш.

Під владою монстра не існувало правди.

— Дарма я дозволив тобі прийти так пізно й наблизитися до них.

Біля мене був командир Алек Кілліан. Стояв майже впритул: плече чоловіка торкалося моєї спини. В інший день я пробачила б таке, вважаючи відданістю як мого охоронця. Проте я знала, що цього разу все було інакше.

Він намагався спокутувати провину.

Я відступила вбік, збільшуючи відстань між нами, і похмуро зиркнула на чоловіка. Алек, або Кілліан, як я зазвичай його називала, був командиром королівської гвардії. Він успадкував цю посаду після несподіваної смерті батька три роки тому, чиє ім'я також носив.

Наші погляди зустрілися: сірі очі були сталевими й одночасно ніжними. Гадаю, я віддала б перевагу тільки сталі, бо від ніжності мені захотілося ще відступити. Кілліан мав до мене почуття. Уся тривога, яку я колись відчувала через його прихильність, зникла.

Зовні він утілював усе, що я вважала ідеальним у чоловікові: кремезний красень із натренованим

тілом. Кілліан був одягнений у темно-синій кітель, штани із золотими оздобами та безглуздо-екстравагантний золотий плащ, який привертав до нього увагу. У чоловіка було темне густе волосся, і я провела чимало ночей торкаючись його пасом, зігріта тілом, але не палаючи пристрастю, котрої так прагнула. Зрештою, командир Кілліан був посереднім коханцем. Не подобалася й борода, яка була довгою і закривала нижню частину обличчя. Вона не давала змоги роздивитися його лице, але я припускала, що чоловік мав міцне підборіддя, як і він сам, — і його присутність уже починала мене дратувати.

— Я вища за тебе за званням, командире. Не тобі вказувати, що мені робити.

— Ні, та це може твій батько, — відповів той.

Я роздратовано зціпила зуби. Коли Кілліан розумів, що не може *впоратися* зі мною, він завжди згадував мого батька. А потім іще дивувався, чому я більше не хочу бути з ним.

У відповідь на мій гнів Алек лише посміхнувся. Він був задоволений, бо знав, що зачепив мене за живе.

— Треба напасти вдень, поки вони сплять, — кивнув чоловік у бік табору.

— Так ти порушиш наказ мого батька про мир.

Раніше я з ним погодилася б: чому б не вбити вампірів, поки вони сплять? Сонячне світло було їхньою слабкістю. Однак Теодоріх, король Джоли, наказав своїм воїнам саме так і вчинити. Та не встигли вони навіть розпочати свій наступ, як їхнє військо було охоплене загадковою хворобою. Люди називали її кривавою чумою. Ті, хто захворів, стікали кров'ю та вмирали. Так і загинули король Теодоріх з дружиною, залишивши дворічного сина, який мав успадкувати престол під владою Кривавого Короля.

Як виявилося, сонячні промені не зупиняли магії.

— Чи так само вони поважатимуть нас уночі? — запитав Кілліан. Командир не приховував свого ставлення до Кривавого Короля і його вторгнення до Кордови.

Я розуміла таку ненависть.

— Повір у воїнів, яких ти навчав, командире. Хіба ти не готувався до цього?

Я знала, що відповідь йому не сподобалася. Він похмуро подивився на мене, — ми знали, що в разі нападу вампірів усі загинули б. Щоб здолати одного з них, нам знадобилося б п'ять наших воїнів. Ми просто мусили вірити, що слово Кривавого Короля, дане моєму батькові, варте життя мешканців Лари.

— Неможливо підготуватися до зіткнення з монстрами, принцесо, — сказав Кілліан.

Я відвернулася від нього та зосередилася на королівському наметі, що вирізнявся багряними й золотими прикрасами.

— Сумніваюся, що навіть богиня Діс знала, що станеться з її прокляттям, — додав він.

Казали, Адріан розгнівав Діс, богиню підземного царства, і вона прокляла його жагою крові. Прокляття охопило всіх: деякі люди пережили перетворення на вампірів, а інші — ні. Відтоді як вони з'явились, у світі більше не було спокою. Вампіри породили інших монстрів: усіляких створінь, які харчувалися кров'ю та життям. Хоча я не знала іншого життя, його пам'ятали наші предки. Вони знали світ без високих мурів і брам навколо кожного поселення й часи, коли не боялися блукати під зоряним небом.

Я не боялася темряви.

Я не боялася монстрів.

Я навіть не боялася Кривавого Короля.

Натомість я боялася за батька, наш народ і культуру.

Бо зустріч з Адріаном Александром Василевсом була неминучою.

— Ти вважаєш, що знаєш думки богині? — поцікавилась я.

— Ти продовжуєш сперечатися зі мною. Я зробив щось не так?

— Ти сподівався на поблажливість через те, що ми злягалися?

Командир здригнувся й насупився. «Нарешті, — подумала я. — Розізлився».

— Отже, ти засмучена, — зауважив він.

— Звісно, засмучена. Ти переконав мого батька, що мені потрібен охоронець, — закотивши очі, відповіла я.

— Ти тікаєш зі своєї спальні вночі!

Я й гадки не мала, що спати з Кілліаном означатиме несподівані перевірки моєї кімнати. Одного разу він, як завжди, перетнув межу й виявив, що моя спальня порожня. Тоді чоловік підняв на ноги весь замок, і королівська охорона прочісувала ліси в пошуках мене. Мені ж закортіло лише поспостерігати за зорями, як я роками робила це на вершинах пагорбів Лари. Однак усе припинилося тиждень тому. Після тої ночі батько викликав мене до своїх покоїв. Він виголосив цілу промову про ситуацію у світі та необхідність обачності, а також наказав охороняти мене й увів комендантську годину.

Я заперечувала. Мене добре підготували, я була воїнкою, не гіршою за Кілліана, і могла б захистити себе, принаймні у кордонах Лари.

— Не смій! — гримнув батько.

Це пролунало так різко й несподівано, що я підстрибнула. Заспокоївшись, він перевів подих і додав:

— *Ти надто для мене важлива, Іссі.*

Тоді батько здавався таким засмученим, що я не сказала більше жодного слова: ані йому, ані Кілліану.

У повітрі з'явився запах гниття, — я сповільнилася. Спершу він був ледве відчутним, і на якусь мить я подумала, що мені це здалося.

Потім холод пробіг по спині, і я зупинилася.

Поряд були стриги.

Стригами називали людей, які померли від кривавої чуми й повстали з мертвих. Це були жахливі дурнуваті істоти, за винятком їхньої жаги до людської плоті.

Запах посилювався, і я, зігнувши руку, повільно повернулася до зсохлого монстра. На краю галявини стояла зігнута потвора з обвислими щоками та витріщалася на мене порожніми запалими очима. Майже все кістяне обличчя вкривало рідке волосся, що злиплося від крові. Істота вирячилася на мене і різко вдихнула. Вона загарчала й скривилась, оголюючи довгі гострі зуби. А потім моторошно скрикнула, різко опустилася на землю й кинулася в мій бік.

Розставивши ноги, я приготувалася до удару. При наближенні потвори я різким рухом протягнула руку й витягнула кинджал із піхов на зап'ясті. Лезо з легкістю проникло між ребрами істоти. Я швидко відштовхнулася й висмикнула його. Кров бризнула мені в обличчя, а стрига похитнулась і заверещала від болю й люті. Та я лише поранила її. Щоб убити цю потвору, потрібно відокремити її голову від тіла, а потім спалити.

Коли стрига ослабла, я вихопила свій меч. Гострий метал задзвенів у піхвах, й істота зашипіла, перш ніж знову кинутися на мене. Розірвавши кігтями мою сукню і шкіру, вона наскочила на мій меч. Я скрикнула від болю, але його миттю витіснили гнів і ненависть. Стиснувши меч у руках, я різко замахнулася. Лезо з тріском врізалося в шию стриги. Я штовхнула істоту ногою в груди та вивільнила меч. Чудовисько впало,

і я вдарила ще раз — голова відокремилася від тіла й покотилася за кілька кроків від мене.

Якусь мить я стояла, важко дихаючи. У грудях, де створіння подряпало мою шкіру, пекло. Рана пульсувала, ніби отрута вже діяла. Я мала якнайшвидше дістатися до лікарів. Перед тим як піти, я вдарила ногою по голові стриги. Та покотилася до галявини й зникла серед тіней дерев. Повернення до замку в такому стані не віщувало нічого доброго для мене й залишків моєї свободи. Раптом повітря змінилось, і я, знову піднявши свій меч, підготувалася до наступної сутички.

Ця поява стала для мене несподіванкою — переді мною опинився чоловік. Його зовнішність вражала: привабливий і водночас суворий. Він мав високі вилиці, гостре підборіддя й прямий ніс. Світле волосся м'якими хвилями спадало на плечі, доповнюючи образ. Пухкі губи та чітко окреслені брови привертали особливу увагу до його постаті. Втім найбільше зачарували очі незнайомця. Блакитні, з тонким білим обрамленням, вони здавалися дивними й незвичайними. Я не могла відвести погляду, а він трохи нахилив голову і запитав:

— Що ви тут робите?

Його голос був глибоким, м'яким і водночас таємничим, від чого в мене перехопило подих.

Я мимоволі насупила брови та продовжила вивчати незнайомця. На ньому був чорний кітель, застебнутий золотими пряжками, а поверх нього — плащ такого самого кольору. По боках усе було прошито золотою ниткою, що надавало йому вишуканого вигляду. Вбрання було бездоганним, але я відразу помітила, що це робота не наших майстрів, бо вони завжди вирізнялися більшою витонченістю.

— Хто ви? — примруживши очі, поцікавилась я.